

Street
BERNEA

Street
BERNEA

TREPTLE BUCURIEI

PREȘA

ISBN 978-606-8195-73-5

TREPTELE BUCURIEI

01 | TREPTELE BUCURIEI

Bucuria, ca și tristețea, este o stare des încercată de om fără ca din aceasta să nască o cunoaștere precisă a ei. Bucuria în înțelesul obișnuit al cuvântului este o stare interioară de satisfacție care decurge din împlinirea unei dorințe, din ducerea la bun sfârșit a unui lucru. Bucuria este în acest fel un rod al înfăptuirii în sensul voinței noastre, ea este legată deci și de libera voință. Omul nu se poate bucura de fapta sa dacă o execută prin constrângere.

Acesta pare să fie înțelesul ei cel mai larg și obișnuit. Dar să vedem ce înseamnă bucurie în înțeles existențial și care îi sunt funcțiunile ei în ordinea morală.

Bucuria este o stare de înălțare și împlinire a vieții, ca o urmare firească a găsirii unui sens

superior al condiției omului. Existența noastră în lume manifestă bucurie atunci când ea a ajuns să câștige un înțeles și un rost în datele ei elementare (esențiale), când omul este în stăpânirea unor realități temeinice și poate cuceri ceea ce sufletul său însetat mereu dorește să capete: împlinirea. Bucuria este un punct final al stărilor noastre de căutare și creație care pot fi anxioase.

Dorul și tristețea, deși în moduri deosebite, de câte ori apar dovedesc că suntem în lipsă și presupun un grad de suferință. Bucuria dimpotrivă înseamnă plinătate. Când bucuria apare, dorul și tristețea sunt consumate; ea vine ca un prisos al vieții morale în desfășurare, ca o prefigurare a fericirii.

Plinătatea bucuriei și caracterul ei major, puritatea ei fac ca omul să cunoască o stare de superioară satisfacție și spiritualizare; ea vine ca o lumină binefăcătoare, ca o încântare a făpturii și existenței atât de încercate a omului. Cine a trăit cu adevărat marile bucurii mărturisește această abundență de lumină și cântec.

În adevăr, bucuria este o stare de plinătate a ființei noastre morale; ea este trăire intensă și expresia unei vieți de mare elevație când toate

resursele noastre interioare sunt puse în funcțiune. Bucuria este trăire deplină și abundentă, este cântec interior luminat.

În starea de bucurie omul este bogat, este încărcat până la revărsare; marile bucurii sunt adevărate revărsări. În aceste momente de trăire intensă și integrală se spune că omul „plânge de bucurie.” Valurile simțirii noastre depășesc uneori puterea de cuprindere a sufletului omenesc.

Dar bucuria nu e numai plinătate, e și o experiență interioară luminată, ascensională. Ea nu ar putea fi o adevărată împlinire dacă nu ar da un sens pozitiv vieții noastre morale. Nu orice direcție a făptuirii plinite ne pune în stare de a ne bucura. Pentru a ajunge aici trebuie să făptuim în sens pozitiv, în sens creator. Gândul și fapta noastră trebuie să nască din adâncimile cele mai neîntinate, din izvoarele cele mai curate ale umanității noastre. Omul negației, cel ce pornește să facă rău, chiar dacă acționează liber, chiar dacă își duce lucrul început la capăt, nu se poate bucura; nu se poate bucura pentru că nu este îndeajuns să termine ceva, ci e absolut necesar să duci la bun sfârșit.

Prin datele ei luminate și pozitive, bucuria aduce cu sine o însănătoșire a spiritului și o

tonifiere a condiției noastre morale. De aceea ea vindecă rănilor luptelor noastre, înlătură tot ceea ce înseamnă infirmitate sau negație și aduce mângâierea sufletului care a tânjit și a biruit. Bucuria înseamnă, totodată, desfătare și putere în înțeles de luare de contact cu valori durabile, de trăire în contact cu adevărul și frumusețea.

Bucuria ne aduce pacea, ne aduce liniște sufletească, armonie, împăcare. Bucuria nu poate cădea dincolo de datele elementare (esențiale) ale vieții și nu poate veni fără a prinde firul existenței noastre în lume. În acest fel este firesc să aducă pacea lăuntrică, adică împăcarea cu lumea și cu sine însuși. După cum frumusețea bucuriei constă în stări interioare spiritualizate și în desfătare, tot astfel pacea ce o aduce cu sine constă în echilibru și armonie.

În cuprinsul ei, bucuria aduce un fel firesc și echilibrat de viață interioară, o cunoaștere a unității. Când omul e stăpânit de bucurie, toate durerile cad, incertitudinile dispar și contradicțiile se consumă, iar în locul lor se așează o frumusețe senină și transparentă. Așa vine pacea bucuriei, vine din armonia și echilibrul interior, din împlinirea ființei noastre morale.

Să lămurim acum și să îndepărtăm confuzia ce se face pe de o parte între bucurie și fericire, iar pe de altă între bucurie și plăcere; este aici un abuz al limbajului de toate zilele.

Ca noțiune, bucuria aparține mai mult moralei, iar fericirea e o noțiune metafizică. Ca realitate bucuria este legată de viața noastră istorică; ea este însăși esența, floarea ei atât de căutată. Fericirea însă este legată de credința într-o viață de dincolo, lume stabilă, aceea a permanențelor și că ea poate să fie trăită în alt ciclu al vieții. În acest fel, ca o urmare firească, bucuria există în timp, pe când fericirea există în afara timpului, în eternitate. Bucuria și fericirea sunt doi termeni care exprimă lucruri și stări de natură deosebită, deși se completează; fondul lor este existențial.

Un om printre noi nu poate fi fericit, dar se poate bucura variat și din plin. Aceasta pentru că viața reală manifestă mai multe feluri de bucurii, după originea și obiectul lor. Sunt bucurii isvorâte din transfigurarea vieții noastre de aici, bucurii ale cunoașterii, ale dragostei și creației, bucurii ale frumuseții.

Bucuria este starea morală de apropiere a ceea ce este durabil, starea morală superioară,

moment de creștet al vieții noastre ca oameni. Bucuria nu înseamnă o hipostaziere a vieții, ci o lumină a ei reflectată în ceea ce are ea mai adânc, mai durabil și mai frumos. Bucuria este o experimentare a ordinii spirituale prin care ființa noastră, nu rareori îndurerată, se poate înălța și căpăta un sens pozitiv și major.

O confuzie mai frecventă este aceea care se face între bucurie și plăcere, confuzie convenabilă înclinațiilor omului care are teamă de efort și de ascensiune a spiritului.

Plăcerea este o stare superficială ce apără bine un anumit conformism social; ea este starea născută dintr-un contact periferic cu lumea și viața; plăcerea este cântecul, nu rareori înșelător, al tuturor senzațiilor ușoare și satisfacția unui suflet redus. Bucuria este starea lucrurilor de adâncime, este cântecul eliberator al împlinirii.

Plăcerea este distracție, bucuria este creație. Plăcerea vine din afară din senzație; ea presupune un suflet gol. Bucuria vine din interior, din meditație și exercițiu spiritual; ea presupune un suflet plin. Plăcerea aparține unui suflet care cere, așteaptă să i se dăruiască ceva, bucuria dimpotrivă se produce într-un suflet generos, care iradiază.

CUPRINS

TREPTELE BUCURIEI	pagina 5
BUCURIA DE A FI ÎN LUME	pagina 16
BUCURIA DE A CUNOAȘTE	pagina 29
BUCURIA DE A CREA	pagina 38
BUCURIA DE A FI PUR	pagina 55
BUCURIA DE A FI ÎMPREUNĂ	pagina 76
BUCURIA PLENITUDINII	pagina 91
BUCURIA DĂRUIRII	pagina 108
SENSUL AFIRMATIV AL VIEȚII	pagina 118

